

Parallella varningar – nummer fem

Uppenbarelsen av Lejonet av Juda stam: Förståelsen av de avslutande scenerna i den stora striden

Jeff Pippenger

2023-08-08

I det avsnitt som vi alltså behandlar, vilket kommenterar Kristus såsom ängeln i Uppenbarelsboken 10 som stiger ned, framställer Kristus såsom den väldige ängeln ”den roll som Han utför i de avslutande scenerna av den stora striden med Satan”. Den ”ställning” Kristus intog när Han satte sin högra fot på havet och sin vänstra fot på jorden ”betecknar Hans högsta makt och myndighet över hela jorden”. När Kristus ropade ”med hög röst”, ”ropade” Han ”såsom ett lejon ryter”.

Kristus kommer att uppenbara sin allmakt i ”den stora stridens avslutande skeden”, och när Kristus uppenbarar sin allmakt, gör Han det som Lejonet av Juda stam.

”Frälsaren framställs för Johannes under symbolerna ”Lejonet av Juda stam” och ”ett Lamm, såsom slaktat”. Uppenbarelsboken 5:5, 6. Dessa symboler uttrycker föreningen av allsmäktig makt och självuppoftande kärlek. Juda lejon, så förskräckligt för dem som förkastar hans nåd, skall vara Guds Lamm för de lydiga och trogna.” Apostlagärningarna, 589.

Kristi uppenbarelse som Lejonet av Juda stam framhäver hans verk både i att försegla och öppna den bibliska profetian, enligt hans gudomliga tid. Strax innan människans prövningstid avslutas, när ”tiden är nära”, kommer en öppning av en särskild biblisk sanning som identifierar ”det som snart måste ske”.

Jesu Kristi uppenbarelse, som Gud gav honom för att visa sina tjänare vad som snart måste ske; och han sände den och gav den till kända genom sin ängel åt sin tjänare Johannes, som har vittnat om Guds ord och om Jesu Kristi vittnesbörd och om allt det han såg. Salig är den som läser och de som hör denna profetias ord och bevarar det som är skrivet däri; ty tiden är nära. Uppenbarelsboken 1:1–3.

När den ”tid” som ”är nära” verkligen inträder i historien, uttalas en välsignelse över dem som läser, hör ”och håller fast vid det som är skrivet däri”. Det särskilda budskapet är ett tidsbundet budskap som endast kan kännas igen när ”tiden är nära”. Då — vid den tiden, och inte dessförinnan — kommer människor att kunna läsa, höra ”och hålla fast vid det som är skrivet” i Uppenbarelsboken. När ”tiden är nära” motsvarar den välsignelse som uttalas över dem som ”läser”, ”hör” ”och håller fast vid det som är skrivet däri” öppnandet av Daniels bok vid ”ändens tid”.

Men du, o Daniel, tillslut orden och försegla boken intill ändens tid; många skall fara hit och dit, och kunskapen skall bli stor. Daniel 12:4.

De ”många” som löper ”hit och dit” (vilket representerar studiet av Guds Ord) gör detta vid ”ändens tid”, när ”de ord” som hade varit ”förseglade” i Daniels ”bok” öppnas. Men det finns en annan klass av jungfrur som löper hit och dit strax efter söndagslagen i Förenta staterna.

Se, dagar skall komma, säger Herren Gud, då jag skall sända hunger i landet, inte hunger efter bröd, inte heller törst efter vatten, utan efter att höra Herrens ord. Och de skall irra från hav till hav och från norr ända till öster; de skall löpa hit och dit för att söka Herrens ord men inte finna det. På den dagen skall de sköna jungfrurna och de unga männen digna av törst. De som svär vid Samarias synd och säger: Så sant din gud, Dan, lever, och: Så sant Beershebas gudstjänst lever — också de skall falla och aldrig mer resa sig. Amos 8:11–14.

Samarias synd var den synd som representerades av Ahab och Jesebel, där Ahab representerar Förenta staterna och Jesebel den katolska kyrkan. Jesebel, Ahab och de falska profeterna vid konfrontationen med Elia på berget Karmel är förebilder på söndagslagen. Vid konfrontationen fanns två grupper av oheliga profeter, Baals profeter och lundarnas präster. Baal var en av de gudar som dyrkades; den andra som dyrkades i lundarna var Astarte. Baal var en manlig gud och Astarte var en kvinnlig gud. Tillsammans representerar den manliga gudomen staten och den kvinnliga kyrkan.

Den gud som upprättades i Dan upprättades av Samariens förste kung Jerobeam, som reste en guldkalv både i Betel och i Dan. Betel betyder Guds hus och Dan betyder dom, och tillsammans representerar de föreningen mellan kyrka och stat, vilken äger rum i Förenta staterna före genomdrivandet av söndagsfirande. Dessa två guldkalvar förebildades av Arons guldkalv.

En kalv är ett vilddjur och en gyllene staty är en bild, så Arons gyllene kalv och även Jerobeams två gyllene kalvar representerar den förening av kyrka och stat som äger rum strax före genomdrivandet av söndagslagen i Förenta staterna. Hos Jerobeam utgör de två städerna ett andra vittne till symboliken i föreningen av kyrka och stat, vilken i Uppenbarelseboken definieras som vilddjurets bild.

Beershebas sätt representerar Abrahams förbund. Det första omnämnandet av namnet ”Beersheba” finns i Första Moseboken tjugooett, ett avsnitt som aposteln Paulus använder för att bemöta dem som på hans tid hävdade att man måste bevara de ceremoniella lagarna och omskärelsen för att bli frälst. Paulus använder det avsnitt där det första omnämnandet av Beersheba finns. Han använder denna historia för att behandla två olika och motsatta förbund i samma berättelse. Paulus använder slavinnans son (Ismael) för att representera ett förbund som grundar sig på mänsklig kraft och ställer Ismael i kontrast till Isak, som han använder för att representera ett förbund som grundar sig på Guds kraft. Detta bibelavsnitt är första gången som Beersheba nämns, och senare i historien använder Paulus denna historia för att beskriva en situation i sin personliga historia som hade blivit illustrerad i den bibliska historien. Paulus trodde och undervisade att den bibliska historien upprepar sig.

Även om Paulus använder detta avsnitt från Första Moseboken tjugooett för att belysa två motsatta förbund, finns det i avsnittet två förbund som Gud sluter med Abraham, men de är inte de två förbund som Paulus härleder ur berättelsen. I avsnittet lovade Gud åter att uppfylla sitt löfte att

göra Abraham till fader för många folk genom Isak, och Han lovade också att Han skulle göra Ismael till fader för ett stort folk. Ett skriftställe, fyra förbund som åsyftas, och det är första gången Beersheba nämns i Skriften.

Därför sade hon till Abraham: Driv ut denna slavinna och hennes son; ty denna slavinnas son skall inte ärva tillsammans med min son, med Isak. Och detta ord var mycket svårt för Abraham på grund av hans son. Men Gud sade till Abraham: Låt det inte vara svårt i dina ögon för gossens skull och för din slavinnas skull; hör hennes röst i allt som Sara säger dig, ty i Isak skall din säd uppkallas. Men också slavinnans son skall jag göra till ett folk, eftersom han är din säd. Och Abraham steg upp tidigt på morgonen och tog bröd och en vattenflaska och gav det åt Hagar och lade det på hennes axel, samt barnet, och sände bort henne. Och hon begav sig av och irrade omkring i Beershebas öken. 1 Moseboken 21:10–14.

Beersheba representerar Abrahams förbund. I samma kapitel slöt Abraham också ett förbund med Abimelek.

Och det skedde vid den tiden att Abimelek och Pikol, hans härs hövitsman, talade till Abraham och sade: Gud är med dig i allt vad du gör. Så svär nu här inför Gud att du inte skall handla svekfullt mot mig, inte heller mot min son eller min sonson, utan att du, i enlighet med den godhet som jag har visat dig, skall visa samma godhet mot mig och mot det land där du har vistats som främling. Och Abraham sade: Jag vill svära.

Och Abraham tillrättavisade Abimelek för en vattenbrunns skull, som Abimeleks tjänare med våld hade tagit ifrån honom. Och Abimelek sade: Jag vet inte vem som har gjort detta; du har inte heller underrättat mig om det, och jag har inte heller hört om det förrän i dag.

Och Abraham tog får och oxar och gav dem åt Abimelek; och de slöt båda ett förbund. Och Abraham ställde sju tacklamm av hjorden för sig själva. Och Abimelek sade till Abraham: Vad betyder dessa sju tacklamm som du har ställt för sig själva?

Och han sade: Dessa sju lamm skall du ta ur min hand, för att de må vara ett vittnesbörd för mig, att jag har grävt denna brunn. Därför kallade han den platsen Beer-Seba, eftersom de båda där svor en ed. Så slöt de ett förbund i Beer-Seba; därefter bröt Abimelek upp, liksom Pikol, hans härs överbefälhavare, och de återvände till filistéernas land. Och Abraham planterade en lund i Beer-Seba och åkallade där Herrens namn, den evige Guden.

Och Abraham vistades såsom främling i filistéernas land under lång tid. 1 Moseboken 21:22–34.

Beersheba är symbolen för Guds förbund med Abraham. I Bibeln finns flera förbundshistorier som utmärker Beersheba som förbunden med Abrahams förbund. ”Beer” betyder brunn och ”sheba” betyder ”sju”. Sheba är samma hebreiska ord som översätts med ”sju gånger”, vilket William Miller med rätta förstod representera profetian om två tusen fem hundra tjugo år i Tredje Moseboken tjugosex. Det var den allra första ”tidsprofetia” han upptäckte, och det var den första grundläggande sanning som åsidosattes år 1863. I det avsnitt där ordet ”sheba” översätts med ”sju gånger” i fyra olika verser kallas Guds straff, som representeras av de ”sju gångerna”, för ”min förbunds strid”.

Då skall också jag vandra emot er och straffa er ytterligare sju gånger för era synder. Och jag skall låta svärdet komma över er, ett svärd som hämnar mitt förbunds sak; och när ni samlas inne i era städer, skall jag sända pest bland er, och ni skall bli givna i fiendens hand. 3
Moseboken 26:24, 25.

Ordet som översätts med "sju gånger" och representerar Guds förbunds "tvist" i Tredje Mosebok tjugosex, vilket är "sheba" i ordet Beersheba, översätts också två gånger i Daniels bok, en gång som "eden" som är skriven i Mose lag och en gång som "förbannelsen". Både "eden" och "förbannelsen" översätts från ordet "sheba", ty det betyder inte bara "sju" utan inrymmer också tanken på ett förbund eller en "ed" som, om den bryts, frambringar en "förbannelse".

Ja, hela Israel har överträtt din lag och avvikit för att inte lyda din röst; därför har förbannelsen utgjutits över oss, och den ed som är skriven i Mose, Guds tjänares, lag, eftersom vi har syndat mot honom. Daniel 9:11.

Ordet "sheba", eller sju, som representerade de sju lamm som offrades vid en brunn i Beersheba, representerar förbundet. Och Guds förbund, eller Hans ed, förkunnar att de lydiga lever och de olydiga dör.

Beer-Sheba symboliserar det förbund som representeras av Abrahams tro. När därför de "vackra jungfrurna" i Amos åtta, som också är de "oförståndiga jungfrurna" i Matteus tjugofem, och som också är de "ogudaktiga" i Daniel tolv, svär "vid Samarias synd", så svär de trohet till Isebels märke (påvedömet), hon som har bedrivit otukt med Ahab (Förenta nationerna) och som härskar över vilddjurets bild (Förenta staterna).

När just dessa "fagra jungfrur" säger: "Din gud, o Dan, lever", böjer de sig ner inför den gyllene bilden av en kalv, såsom den har identifierats av två vittnen (Aron och Jerobeam). Guldkalven representerar vilddjurets bild, vilken är föreningen av kyrka och stat.

När samma jungfrur påstår att Beershebas "väg" "lever", betyder ordet "väg" just "väg". Det är exakt samma ord som används för att beteckna "vägarna" i de "gamla stigarna" i Jeremia 6:16. Dessa jungfrur säger att även om de har tillbett vilddjurets bild och tagit emot märket på dess myndighet, så är de fortfarande Abrahams barn. De springer i panik hit och dit i Guds Ord och söker efter det budskap som representeras av "öster" och "norr" och från "hav till hav", och gör fortfarande anspråk på att vara sjundedagsadventister, men det är för sent.

Men budskap från öster och från norr skall förskräcka honom; därför skall han dra ut i stor förbittring för att förgöra och fullständigt utrota många. Och han skall slå upp sitt palats tältboningar mellan haven på det härliga heliga berget; men han skall gå mot sitt slut, och ingen skall hjälpa honom. Daniel 11:44, 45.

Dessa jungfrur söker budskapet i dessa två föregående verser. Det slutliga varningsbudskap som avseglades vid ändens tid år 1989, då, såsom beskrivs i Daniel 11:40, de "länder" som representerar det forna Sovjetunionen sköljdes bort av påvedömet och Förenta staterna, identifierar påvedömet slutliga uppgång och fall. I dessa två verser gör ett budskap, representerat av öster och norr, kungen i norr (påven) rasande, och den slutliga förföljelsen börjar, och den slutar i vers

fyrtiofem när påvedömet uppför ”tabernaklen”, vilket kommer från det hebreiska ordet med betydelsen ”tält” (tält är en symbol för en kyrka), men det är ”tabernaklet” till hans ”palats”, vilket representerar en stat. Där han placerar tältet som representerar föreningen av kyrka och stat, eller, såsom Johannes kallar det i Uppenbarelsboken, vilddjurets bild, är ”mellan haven”, i plural. De sköna jungfrurna söker det slutliga varningsbudskap som representeras i verserna fyrtiofyra och fyrtiofem i Daniel 11, och i den allra nästa versen står Mikael upp och nådatiden avslutas. Och vid den tiden säger Amos 8:14 att de sköna jungfrurna ”skola falla och aldrig mer resa sig upp igen.”

När de sköna jungfrurna gör anspråk på att vara sjundedagsadventister just i den stund då de böjer sig för vilddjurets bild, framställs de av Johannes som judar som säger att de är judar men inte är det. De gör anspråk på att vara Abrahams barn, men de ljuger.

Se, jag skall låta dem, som hör till Satans synagoga, dem som säger att de är judar men inte är det, utan ljuger—se, jag skall låta dem komma och falla ned för dina fötter och inse att jag har älskat dig. Uppenbarelsboken 3:9.

De har tagit emot påvedömet märke och har därmed tagit emot hans karaktär. De bekänner sig vara judar, eller de bekänner sig vara sabbatshållande adventister, men de har då påvens karaktär, han som bland annat sitter ”i Guds tempel”. De bekänner sig vara adventister, eller de bekänner sig vara i det adventistiska templet, men de är inte mer adventister än påven är kristen.

De som springer ”hit och dit” och söker ”Herrens ord” är inte ”de visa” som identifieras i Daniels bok — men de identifieras som ”jungfrur”. Det är uppenbart att de som i verserna irrar omkring, svälter och dör av törst inte ”förstår” ”Herrens ord”, eftersom de i just dessa verser söker just detta. Herrens ord som uppenbaras strax innan nådatiden avslutas är Jesu Kristi uppenbarelse, och de fåvitska, ogudaktiga eller ”sköna jungfrurna” är de som inte förstod kunskapens tillväxt från Daniels bok. De hade inte den nödvändiga oljan för att följa med vidare till bröllopet, så som Matteus lär.

Denna ”hungersnöd” är nådatidens slut. Amos’ ”jungfrur”, som i verserna söker efter bröd (Guds ord) och vatten (den Helige Ande), är Daniels ”ogudaktiga” som inte ”förstår”. De är Matteus’ oförståndiga jungfrur som söker efter den Helige Ande, vilket sammantaget genom tre vittnen identifierar dem som inser att deras tillfälle att bereda sig för bröllopet är förbi och att de inte har någon klädnad att gå till bröllopet i, eftersom de vägrade att ”höra” det särskilda budskap som nu blir upplåst. Från den tid då det särskilda budskapet blir upplåst till nådatidens slut är tiden för den sista kallelsen till frälsning. Att komma till den tiden oförberedd är att bereda sig på att höra orden: ”För sent!”

”Det finns en värld som ligger i ondska, i bedrägeri och villfarelse, i själva dödsskuggan, — sovande, sovande. Vilka känner själanöd för att väcka dem? Vilken röst kan nå dem? Mina tankar fördes till framtiden, då signalen skall ges. ’Se, Brudgummen kommer; gå ut för att möta honom.’ Men somliga kommer att ha dröjt med att skaffa oljan för att fylla på sina lampor, och alltför sent kommer de att finna att den karaktär, som representeras av oljan, inte kan överföras.” Review and Herald, 11 februari 1896.

Den profetiska linje som representeras av liknelsen om de tio jungfrurna använder olja för att beteckna karaktären, men ”den gyllene oljan” och ”den heliga oljan” betecknar också budskapen från ”Guds Ande”.

”De smorda, som står inför hela jordens Herre, har den ställning som en gång gavs åt Satan såsom beskyddande kerub. Genom de heliga varelser som omger hans tron upprätthåller Herren en ständig förbindelse med jordens invånare. Den gyllene oljan representerar den nåd genom vilken Gud håller de troendes lampor försedda, så att de inte skall flämta till och slockna. Om inte denna heliga olja utgöts från himlen genom Guds Andes budskap, skulle ondskans makter ha fullständig kontroll över människorna.

”Gud vanäras när vi inte tar emot de budskap som han sänder oss. Därigenom avvisar vi den gyllene olja som han vill utgjuta i våra själar för att förmedlas till dem som är i mörker. När ropet ljuder: ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom’, då ska de som inte har tagit emot den heliga oljan, som inte har vårdat Kristi nåd i sina hjärtan, finna, liksom de oförståndiga jungfrurna, att de inte är redo att möta sin Herre. De har inte i sig själva kraft att skaffa oljan, och deras liv går till spillo. Men om man ber om Guds Helige Ande, om vi bönfaller såsom Mose gjorde: ’Låt mig se din härlighet’, då utgjuts Guds kärlek i våra hjärtan. Genom de gyllene rören kommer den gyllene oljan att förmedlas till oss. ’Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.’ Genom att ta emot de klara strålarna från Rättfärdighetens Sol lyser Guds barn som ljus i världen.” Review and Herald, 20 juli 1897.

De som ”far hit och dit” i Amos bidrar till det vittnesbörd som identifierar den klass av sjundedagsadventister som förkastar sitt ansvar att ”förstå” det särskilda budskapet från Uppenbarelseboken, vilket avförseglas när ”tiden är nära”.

”Vi lever nu i en synnerligen farofylld tid, och ingen av oss bör vara senfärdig i att söka en beredelse för Kristi ankomst. Låt ingen följa de oförståndiga jungfrurnas exempel och tro att det är tryggt att vänta tills krisen kommer innan man vinner en karaktärens beredelse att kunna bestå i den tiden. Det kommer att vara för sent att söka Kristi rättfärdighet när gästerna kallas in och granskas. Nu är tiden att ikläda sig Kristi rättfärdighet, bröllopsklädnaden som gör er skickade att gå in till Lammets bröllopsmåltid. I liknelsen framställs de oförståndiga jungfrurna som bedjande om olja och som misslyckas att få den när de ber om den. Detta är en symbol för dem som inte har berett sig genom att utveckla en karaktär som kan bestå i en kristid. Det är som om de skulle gå till sina grannar och säga: Ge mig er karaktär, annars går jag förlorad. De visa kunde inte ge av sin olja åt de oförståndiga jungfrurnas flämtande lampor. Karaktär kan inte överföras. Den kan inte köpas eller säljas; den måste förvärvas. Herren har gett varje människa tillfälle att vinna en rättfärdig karaktär under nådatidens timmar; men han har inte berett någon väg genom vilken en mänsklig varelse kan meddela en annan den karaktär som han har utvecklat genom att gå igenom svåra erfarenheter, genom att lära lärdomar av den store Läraren, så att han kan visa tålmod under prövning och utöva tro, så att han kan flytta omöjlighetens berg. Det är omöjligt att meddela kärlekens vällykt, att ge en annan mildhet, takt och uthållighet. Det är omöjligt för ett människohjärta att utgjuta kärleken till Gud och mänskligheten i ett annat.”

”Men den dag kommer, och den är nära oss, då varje sida av karaktären skall uppenbaras genom särskild frestelse. De som förblir trogna mot principen, som utövar tro intill slutet, skall vara de som har visat sig trogna under prov och prövning under de föregående stunderna av sin prøvotid och har format karaktärer efter Kristi likhet. Det skall vara de som har odlat en nära gemenskap med Kristus, som genom hans visdom och nåd har fått del av den gudomliga naturen. Men ingen människa kan ge åt en annan hjärtats hängivenhet och själens ädla egenskaper och ersätta hans brister med moralisk kraft. Vi kan var och en göra mycket för varandra genom att ge människor ett kristuslikt exempel och därigenom påverka dem att gå till Kristus för den rättfärdighet utan vilken de inte kan bestå i domen. Människor bör under bön överväga den viktiga frågan om karaktärsdaning och forma sina karaktärer efter den gudomliga förebilden.” The Youth’s Instructor, 16 januari 1896.